
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 11/2015 | NOVEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/



ARMAS KOOLIPERE!

Uskumatu kiirusega on kätte jõudnud novembrikuu lõpp. Aasta 2016 on seega vaid arvestuste nädala ja jõulude taga peidus. Päkapikkudeni pole ka enam kaua aega jäänud.

Aasta lõpp on õige aeg oma kallite inimestega koos olemiseks. Jõululaupäeval istutakse kõik koos jõululaua taha, päeval käiakse kirikutes, surnuaedades ja sugulaste juures. Kombed, mis moodustavad jõuludest sama suure osa, kui maraton filmidega "Üksinda kodus" või järjekordne peotäis puhvetist ostetud mandariine.

Kui mullu tegid novembrikuu numbri 131.c klassi

poisid, siis seekordne leht on täiesti tavaline. Juttu tuleb väga paljudest vahvatest praegustest ning endistest reaalikatest, sealhulgas taas kooliõdedest-vendadest, kuu keskel toimunud meedialaagrist ja arvamuslugudes ka päevakajalisematest teemadest üle maailma. Lugemist jagub tervele kooliperele alates väiksest majast kuni vilistlasteni.

Loegi nüüd see leht mõnuga läbi - meie, juba tuttavate Reaali Poisi tegijatega kohtud sa alles uuel aastal!

Ilusat advendiaega, kallis Reaalkool!

KERTU

LIBERTÉ, ÉGALITÉ, FRATERNITÉ*

Sellel hetkel, kui istusin arvuti taha oma pöördumist kirjutama, oli vähem kui 48 tundi möödunud Pariisi terrorirünnakust. Enamiku meie, õpilaste, teadliku elu jooksul pole terrorioht kunagi nii lähedal olnud kui praegu. Samal ajal kipume meedikära tõttu unustama, et ISIS on äsja rünnanud ka Beirutit ja Bagdadi ning süütud inimesed, kes on sattunud elama Islamiriigi aladele, hukuvad läänერიკიდე pommirahe all. Konfliktid on muutunud keeruliseks ning õige ja vale on rohkem moonutatud kui kunagi varem. Turvaliselt ja rahus soojas toas istudes tuleb mulle meelde üks ilmekas salm Goethe "Faustist":

"Ei hubasemat ole puhkeajal
kui viia juttu sõjakärade,
kui lahingutest kuskil Türgi rajal
on uusi teateid jõudnud päralt.
Sa istud akna all ja klaase kokku lööd
ja vestlusega aega viidad,
siis rõõmsalt koju lähed vastu ööd
ja vaikseid rahuaegu kiidad."

Kuid kuidas on see seotud Eestiga ning Reaaliiga peale euroopaliku solidaarsuse? Esiteks ühtehoidmine ja ma ei mõtle selle all seda, et me peaks loobuma pagulaste aitamisest või, veel hullem, iga moslemit kõvera pilguga altkulmu vahtima. See võiks hoopis olla mootor sisetülide lahendamiseks nii inimeste vahel kui

ühiskonnas tervikuna. Arusaadav, et igaüks tahab just enda kätte ilusamat poolt õunast, kuid selline väiklus viib ja on juba viinud paljud huvigrupid teravasse vastuolu, kus kumbki pool katab kõrvad kätega ja kordab oma päheõpitud sõnakõlke nagu mantrat. Lõhestatus vaenlase leeris on aga igasuguse organiseeritud kuritegevuse suurimaid relvi. Nii jõuan ka oma teise mõtteni - teadlikkuse kasvatamise ja rumaluse ning kitsa vaatevinkli vastu võitlemise. Paljud meist on jõudnud järelduseni, et ainult peavoolus ei peitu kogu tõde ning et kompleksete probleemide sügavuti analüüsimine on mõõtnatult keerulisem mõne algortimi pähe tuupimisest. See järeldus tuleb aga ka oskuslikult ellu viia ja ma ei oskaks nimetada ühtki sobivat kohta selleks kui kool, kus on võimalik maast madalast koolitada avatud ning mõtlemiss- ja analüüsivõimeline inimene.

Panen siinkohal REKi presidendina kõigile südamele, et teil jätkuks julgust otsida alternatiive, arvestada teiste seisukohtadega ning siira innuga töötada parema homse nimel. REKi poolt luban: teeme kõik enda võimuses oleva, et pakkuda sellistele mõtetele ja ideedele head kasvupinnast.

*Vabadus, võrdsus, vendlus!

REKi president
KATARIINA PÄTS

LAÏCITÉ*

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B

Pildirüüste, preestrite tagakiu-amine ja kirikuvara riigistamine tundus prantsuse revolutsiooni pioneeridele kindlasti väga romantilisena. Riigis, kus pidid valitsema vabaduse, võrdsuse ja vendluse põhimõtted, polnud kohta tagurlikule katoliiklusele. Emotsioonid möl-lasid, võitlus usu vastu oli äge... Paraku oli ettevõtmine hukule määratud. Suured juhid pidid oma rahvas petuma - tuli välja, et prantslased on parandamatult religioossed. 1795. aastal pidi *Convention nationale* oma kaotust tunnistama: kiriku hävitamise asemel otsustati see lihtsalt riigist eraldada. Nii hakkaski kujunema *laïcité* printsiip (termin ise tekkis küll 50 aastat hiljem), mis tänapäeva kontekstis tähendab religioossete asutuste täielikku autonoomsust, aga ka nende mittesekkumist riigiellu.

See põhimõte on kajastunud enamiku demokraatlike riikide seadustes. Nüüd, kui aga näeme pealt fundamentalismi ja ekstremismi aktiivset tõusu, tekib küsimus, kas selline kord suudab tagada lääneühiskonna ellujäämist.

13. novembril Pariisis toimunud terroriakt rabas kogu Euroopat. 132 inimese surm näitas, et sõda Islami-riigiga pole enam uudis Postimehes või pilt *Facebooki* seinal, vaid toimub päriselt meie endi territooriumil. Rahvas on hirmunud ja mee-leheide on jõudmas tasemeni, kus see ohustab rahu ning tervet mõistust. Seisame suure moraalse väljakutse ees, kus rahunutuse või koguni diktaatorite tõusmise vältimiseks tuleb piirata vabadusi, millega oleme harjunud. Kas valitsused suudavad otsustusvõimet näidata ja efektiivselt

otsuseid teha, pöördumata seejuures totalitarismi poole?

Kahjuks tundub, et praeguses olukorras tuleb terrorismiga võitlemiseks kehtestada radikaalne kontroll. Eeskujuga võiks võtta Usbekistanilt, kus kõigil jumalateenistustel istuvad salateenistuste agendid. Kui selgub, et mõni usutegelane üritab kasvõi kaudselt terrorismi propageerida, on tagajärjed tema jaoks äärmiselt ebameeldivad. Ka peavoolust kõrvalekalduvate koguduste tegutsemine on tugevalt piiratud. Muidugi, Usbekistani suhe inimõigustega pole kuigi hea. Isegi tunnen inimesi, keda on seal usulisel põhjustel taga kiusatud. Ometi arvan, et Euroopa puhul ei ohustaks see demokraatiat. Probleem tekib vaid siis, kui julgeolekupoliitikat hakatakse kasutama oma isiklike konkurentide eemaldamiseks.

Tuleb aga tunnistada, et terrorism on vaid haiguse raskeim sümptom. 99,9% moslemitest mõistab terrorismi hukka, aga kui jutt käib abielu rikkunud naistest, geidest või "nõidadest" (kui veel teaks, mida see tänapäeva kontekstis tähendab), ei ole vägivalda vastu olivate osakaal enam nii suur - mitmes moslemiriigis on ülalmainitud inimestele seaduse poolt hukkamine karistuseks määratud. Isegi ilmalikes riikides nagu Türgi on naisvaimulikke endiselt väga vähe ja evolutsiooni eitajate arv ületab 75%. Kahtlen, et eurooplased soovivad selliste ideede levikut (vähemalt kristluse puhul on neid meie kultuuriruumis taunitud).

Kuid mida teha? Labane islamofobia pole hea variant - Rahvuskongress on kukkus läbi. Palju targem on

järgida Napoleoni, kes mõistis, et usk võib olla riigile kasulik väärtuste levitamises ja solidaarsuse suurendamises. Riigikirik oli kasulik siis, on kasulik ka täna. Võtame kasvõi Taani või Norra: nad on alati olnud progressiivse kristluse esirinnas ja tänaseks pühitsevad naispiiskoppe, õnnistavad homoperekondi ning osalevad aktiivselt sotsiaalsete probleemide lahendamises (sallimatus/pagulased/kodutud vms). Vahest kui luua riigi poolt rahastatav liberaalse juhtkonnaga umma¹ ja piirata kõigi teiste islamikoguduste tegevust maksude või välismaise rahastamise keelamisega (nagu seda tegi näiteks Austria) - kas siis võib oodata samasugust arengut? Progressiivseid moslemeid on ju küll, lihtsalt tuleb neid esile tuua. Eelkõige peab aga mõistma, et religioon pole meie vaenlane - vaenlane on fundamentalism. Ja sellega tuleb midagi teha.

*ilmalikkus

¹umma - islamikogukond

Lisalugemist:

Betros, G. (2010) The French Revolution and the Catholic Church. History Today. Issue 68, December 2010. [WWW] <http://goo.gl/46vfwu>

Borger, J. (2015) Austria defends new law on foreign funding of mosques. The Guardian. March 8th 2015. [WWW] <http://goo.gl/v1I575>

The Economist (2013) Stories of zealotry. Fundamentalism is a serious problem, but so is islamophobia. Aug 31st 2013. [WWW] <http://goo.gl/Cjd81Z>

JOHANNA JUHANSON

IRIS LUIK 134C

Norrakast rõõmupall Johanna Juhanson - ehk intervjuu julge neiuga, kes aastaks Eestimaa tolmu jalge alt pühkis ja fjordide maale kihutas.

Kus käisid vahetusaastal ning miks?

Käisin Kesk-Norras, Trondheimis YFU aastase programmiga. Vend käis paar aastat tagasi Kanadas vahetusaastal ning ka minus tekkis soov aastaks maailma avastama minna. Alguses mõtlesin minna mõnda troopilisse riiki nagu LAV või India, kuid vend soovitas mul uue keelega riiki minna ning nõnda jäid sõelale Norra ja Šveits. Norra

keele ja loodusega ei suutnud aga Šveits võidelda ning minust saigi aastaks norrakas.

Mida uut õppisid ning kuidas muutusid vahetusaasta jooksul?

Raske on öelda. Kergem oleks öelda, kuidas ma ei muutunud. Kindlasti õppisin selgeks uue keele ning hakkasin pere ja kooli rohkem väärtustama. Muutusin ka jutukamaks ja otsekohesemaks.

Mis jäävad Norrast kõige enam meelde?

Kindlasti mu sõbrad. Suhtlesin enim viie klassiõega, kes mulle lina näitasid ja tohutul hulgal muu-

seumitesse tarisid. Eks ikka on nii, et need, kes mind kõige kiiremini omaks võtsid ja kellega suurema hulga oma vabast ajast veetisin, jäävad kõige tugevamalt südamesse.

Mis oli kõige raskem vahetusaastal?

Keelebarjääri tõttu sõprade leidmine. Või, noh, tegelikult üldeldse suhtlemine. Esimesed kuud olid üpriski rasked, kuna norra keelt piisavalt veel ei osanud, et tegevustes kaasa lüüa ning normaalselt suhelda. Müstiline on see, et kuigi Norras kõik inglise keelt hästi valdavad, siis keegi väga võõrkeeles suhelda ei julge.

On see tõsi, et norra inimesed on väga kinnised?

Vaastupidi, see on vaid müüt! Norras on see täiesti tavaline, kui võõrad inimesed bussis ja tänaval teretavad, juurde astuvad ja rääkima hakkavad. Üldse nad avavad oma suud rohkem nii tänavatel kui ka koduseinte vahel. Näiteks bussijuhtidele öeldakse pea alati "Head aega!" ja "Aitäh!" enne, kui bussilt maha astutakse.

Kuidas võrdled Norra ja Eesti haridussüsteeme?

Norra haridussüsteemis on rõhk loovusel. Enamus noori valib kutsehariduse. Õppeaineid on viis, neist kolm valikained ning koormus on väiksem – 30 tundi nädalas. Suurem osa koolitööst toimub kooli antud arvutites. Aga näiteks kehalist kasvatust võetakse palju tõsisemalt, poisid ja tüdrukud on koos ning toimuvad ka teooriatunnid ja kont-

rolltööd, samuti on kehalised intensiivsemad ja raskemad kui Eestis.

Kas sul on mõni naljakas lugu vahetusaastast?

Eks ikka ole, aga ma ei tea nüüd, kui naljakalt see teiste jaoks kõlab muidugi. Üks suurimaid keeleap-sakaid oli sõna „laev“ norra keeles. Kirjutatakse *skip*, kuid hääldatakse *shiip* ning ega mina seda teadnud. Sõbrad pulli pärast ka veel ütlesid, et tulebki hääldada „skip“. Nii ma siis tegin kevadel ajaloo suure esitluse viikingite laevadest ja terve ruum oli muigeid täis. Tahvli ees

olles mõtisklesin paaniliselt, et mis ma siin nii naljakat öelnud olen või teinud. Lõpuks õpetaja ja sõbranna muidugi ütlesid, et minu üle tehti lihtsalt lolli nalja.

Miks soovivad teistel vahetusaastale minna?

See on ühekordne võimalus. YFU programmiga elavad vahetusõpilased peredes ning saavad sedasi palju rohkem osa kultuurist, kui saavad ühikates elavad vahetusüliõpilased. Erinevaid peremudeleid ja inimesi nähes õpitakse paremini asju väärtustama.

Mida teete YFU vabatahtlikega?

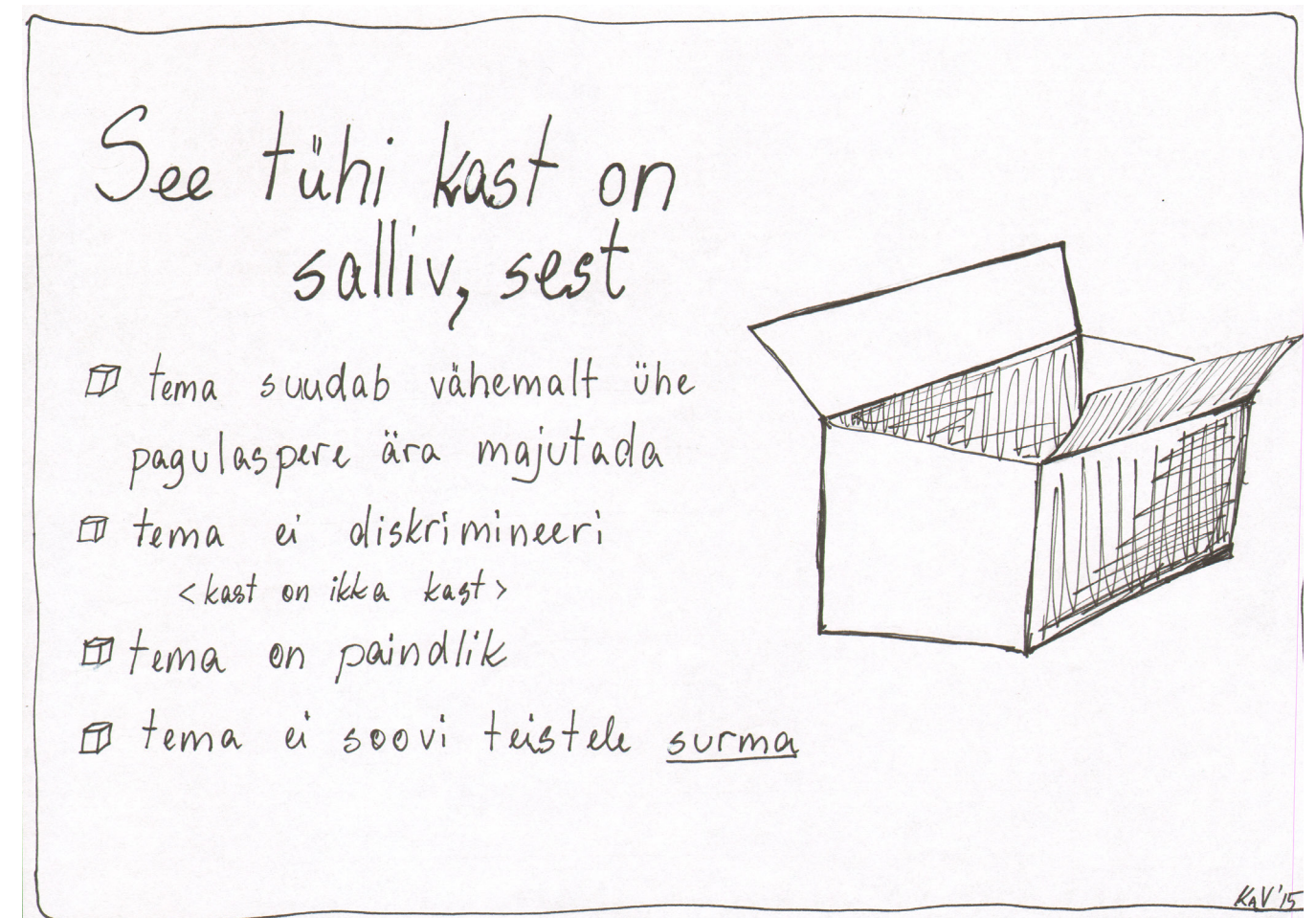
Me viime läbi valimispäevi, lisaks olen tugiisik Rakveres elavale vahetusõpilasele Taist. Oktoobris viisime läbi ka Koolituuri, mille eesmärk on teavitada kooliõpilasi YFU programmidest ning innustada teisi noorukeid minema vahetusaastale.

Miks astusid gümnaasiumi just Reaalkooli?

Peale üheksat aastat TIKis olin kindel, et sinna ma ei jää. Tahtsin keskenduda rohkem reaalinetele. Nii läkski loosi Reaalkool, kuhu ma nelikkatsetega sisse sain.



JOHANNA JUHANSON NORRAS

KADRIKATUUR. SEE TÜHI KAST ON SALLIV.
AUTOR: KADRI-ANN VALDUR 131B

MINU ROOTSI

EMMA-ANNI KOPPEL 134C

Kes?

Emma Koppel, Edith Reinmann, Birk Sepp

Kus?

Rootsi, Karlstad

Miks?

Noortevahetus projekti raames „Healthy Lifestyle“

Noortevahetuse projekt „Healthy Lifestyle“ oli algselt mõeldud 60 inimesele: 20 eestlast, rootslast ja türklast. Vahetuses said osaleda 15-30-aastased noored, kes pidid kümne päeva jooksul tutvustama üksteisele oma kultuuri, arendama suhtlemis- ja väljendusoskust ning kuulama erinevaid õpetlikke esitlusi.

Meie suureks üllatuseks avastasime, et türklastel olid 20-65-aastased ja seega meist palju vanemad. Kohale ei olnud ilmunud aga ühtegi rootslast.

Söögi pidime ise valmistama ja välismaiste roogade maitsmist oodati pikisilmi. Kuigi kavas ettenähtud

esitlusi ei toimunud, käisime pikadel matkadel. Samuti tegime palju sporti ja õppisime õiget tehnikat. Ise tutvustasime ka vahel tervislikke eluviise.

Üheks laagri tipphetkeks oli 3-tunnine reis Oslosse. See uudis tuli kõigile üllatusena, sest Oslot polnud programmis kirjas. Oslot lasti meid vabaks ning võisime teha, mida hing ihaldas. Sisustasime selle jalutuskäiguga läbi linna. Nägime kuningalossi ja isegi valvurite vahetust.

Peale Norras viibimist käisime veel Karlstadis, kus me külastasime noortekeskust ja saime tantsida hip-hopi. See meeldis kõigile väga. Päev lõppes filmiga, mida meile keskuse kinos näidati.

Päevad möödusid üksteisega suheldes ja üksteist tundma õppides. Vaikselt hakkasime ka türklastest aru saama – nende erinevast käitumismaneeridest ja toitudest.

Eriti huvitavad olid kultuuriõh-

tud. Meie rääkisime veidi oma ajaloost ning uurisime, kui palju nad üldse Eestist teavad (mitte kuigi palju). Pakkusime türklastele musta leiba, kirju koera magustoitu, Kalevi komme, kalja ja täiskasvanud said proovida ka Vana Tallinnat.

Järgmisel õhtul oli türklaste õhtu. Seal näidati meile, kuidas käib üks tõeline türgi öö enne pulma. Alustades raha loopimisega pruudile ning lõpetades käte peale hennamaalینگute tegemisega. Erinevalt eestlaste pakutavast söögist oli türklastel kaasa väga palju magusat.

Kokkuvõttes said mõlema riigi esindajad palju teada üksteise kultuurist ja toidust. Eestlased klappisid üksteisega juba esimesel ööl laevas ning laagri lõpuks olime ka türklastega nii kiindunud, et lahkumine võttis lausa pisara silma. Aga lubatud rootslased ei jõudnudki kohale: ilmnes, et kahtekümnet väljavali-

tut polnud kunagi eksisteerinudki!



GRUPIPILT

MEEDIALAAGER

MAIAN LOMP 134B

Ka sel aastal oli Reaali Poisi noortel võimalus minna koolimeediaalagrisse Võrru. Üritus tundus uue ja põnevana ning seetõttu oli toimetuses huvi mineku vastu suur. Lõpuks läksime laagrisse mina, Maria, Iris ja Emma. Kõigile meile oli see esimene kord meediaalagrilisena, seega uusi kogemusi ja õpetusi oli küll ja veel.

Ametlikult algas laager reedel kell 16.30 ja et õigeaks ajaks kohale jõuda, istusime kell 11.30 neljakesi Tallinnas bussi peale – meid ootad ees neljatunnine bussisõit lõunasse. Ärevus oli kõigil suur. Me keegi ei teadnud ju, mida oodata ja mida mitte.

Mis me seal laagris siis tegime? Õppisime. Me tõesti õppisime seal palju. Tegelikult võin ma seda ju öelda vaid enda eest, kuid ma arvan, et ka teised tüdrukud arenesid seal

tohutult. Saime teada, mida teha ja mida mitte, kuidas töötab nii-öelda telgitagune maailm. Me kuulsime lugusid igapäevaelust ajakirjanikuna, saime teada, millised on selle paremad ja pahemad küljed. Samuti oli seal meelelahutuse peale mõeldud: lisaks loengutele saime palju ka mängida.

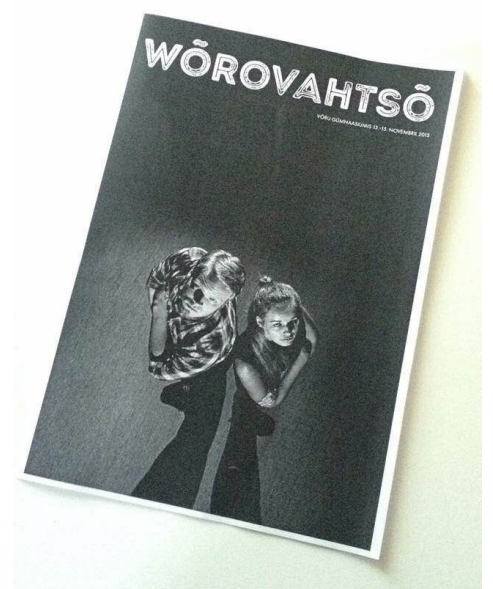
Nüüd siis jõuamegi minu lemmikohani: loengud. Loengud olid tõeliselt head. Meile käisid rääkimas Tuuli Jõesaar ja Piret Kooli, viimane lausa kaks korda. Nende kõnedest õppisin ma kõige rohkem. Ma ei mõtle seda, et kuidas intervjuu ajal istuda või mis küsimusega seda alustada, kuidas kirjutada juhtlõiku või mismoodi rääkida autoriteetse inimesega. Ma mõtlen seda, et kuidas see kõik tegelikult töötab. Kes ei tea, siis Tuuli Jõesaar on inimene, kes tõi päevavalgele MMSi ja seda

tegi ta kasutades *facebooki*. Piret Kooli kohta ma ei oskagi muud öelda, kui et ta on vist kõiki inimesi Eestis intervjuuerinud. Alates Tarmo Leinatammest lõpetades Evelin Ilvesega. Näiteks tegi Piret Kooli loo Liis-Katrin Avandiga peale viimase poja surma. Mõlemad on väga tunnustatud ning austatud ajakirjanikud Eestis ja nad rääkisid selle ameti tõelisest poolest. Adrenaliinist ja sellest, miks seda tööd on lahe teha, miks seda tööd on huvitav teha: põnevus, intriigid ja veel palju muud.

Laagri lõpuks sai meil valmis ka leht, kuhu pandi kokku erinevaid artikleid mitmesugustest valdkondadest. Aga mis põhiline – meil oli lõbus. Meil oli meeletult lõbus ja huvitav. Õppisime ajakirjanduse kohta väga palju ning kindlasti teame nüüd vigu, mida me teha ei tohiks.



MARIA ALAS VÖRUS



LAAGRIS VALMINUD LEHT

REAALKOOLIS SIRGUNUD... NÄITLEJA

JOHANNA RAUDSEPP 134A

Pääru Oja on Eesti Draamateatri näitleja, 2014. aastal tunnustati teda aasta parima meesnäitlejana. Vähesed aga teavad, et põhikoolis õppis ta Tallinna Reaalkoolis.



PÄÄRU OJA

Kuidas möödusid Teie aastad Reaalkoolis?

Ikka lõbusalt, palju koerusi sai tehtud. Mul õpiraskuseid polnud, tüdrukute pealt spikerdades ja tunnis kuulates sain hakkama. Aga muidugi igasuguseid lugusid oli. Ma sain lõpuks vist 3 käskkirja...

Kes olid Teie õpetajad ja kes on kõige enam meelde jäänud?

Meie klassijuhataja oli Andres

Raa. Tema juures käisime alati pärast sigadusi vabandamas ja rääkimas. Vahel sai isegi ennast välja vabandatud.

Eesti keelt ja kirjandust andis meile Sirje Jaup. Mäletan, et ta saatis minu ja mu klassivenna kohe esimesel tunnil klassist minema, aga mulle tõesti ei meenu, et oleksin midagi väga halba teinud. Tegelikult olid kõik õpetajad väga toredad, sellest olen aga alles nüüd aru saanud.

Mis ained olid Teie jaoks kõige huvitavamad?

Suuresti tänu Toomas Reimani ole olid füüsikatunnid esimeses pingis istudes ning kuulates kõige huvitavamad. Arvasin, et pärast keskkooli lähen füüsikat õppima.

Kui mõtlete Reaalkoolile, siis mis esimesena meelde tuleb?

Ma arvan, et ikka klass. Õudselt äge on mõelda sellele klassile, mis meil oli.

Reaali Vaim?

Ega ma seda koolis väga ei näinud, aga lood, mida sellest räägiti - eks see õpetus tuleb ikka kaasa.

Mida Reaalkool Teile andis?

Eks ta töökust õpetas. Selles koolis on mingisugune mentaliteet, asi, millega igaüks tuleb erinevalt toime. Minule see sobis. See kool

kiirgab justkui mingit edumeelset maailmakäsitlust. Mind see kuidagi distsiplineeris.

Kuidas ja millal otsustasite, et teater on Teie tulevik?

See oli gümnaasiumis. Keskkoolis käisin ma Vanalinna Hariduskollegiumi reaalharus. Pean küll mainima, et sain Reaalkooli gümnaasiumisse sisse, kuid otsustasin, et mingi vaheldus oleks hea. VHKs oli teatriklass ja nad olid ju populaarsed. Tüdrukutele meeldisid ka teatriklassi poisid. Eks ma siis vaatasin, et minge te ka kõik ..., ma oskaksin seda ikka paremini. Kuna mu isa on ka näitleja ja ma olen selle sees üles kasvanud, teatrit nähes, siis mul oli omal aimdus, kuidas teatri tegemine käib. Läksin näiteringi, see huvitas mind ja tuli hästi välja.

Kui Te ei oleks näitleja, kes Te oleks?

Ma arvan, et oleksin füüsikat õppima läinud. Kes ma siis oleksin? Pole õrna aimugi...

Kellele Te nii inimesena kui ka näitlejana üles vaatate?

Näiteks näitlejad, kes on mulle olnud suureks eeskujuks, on Ameerika näitlejad Philip Seymour Hoffman ja Joaquin Phoenix. Need on näitlejad, kellelt olen väga palju õpinud.



PÄÄRU OJA LAVASTUSES "VENNAS"

Kuidas Teie isa suhtus sellesse, et otsustasite teatrikooli kasuks?

Ma täpselt ei mäleta. Midagi selist, et eks sa ise tead, ega see amet lihtne pole. Aga ma teda väga ei kuulunud ja nii see läks.

Kõige naljakam lugu koolist?

Ostsime klassivennaga karnevalipoest peeruhaisulise purgi. Purk oli klassivenna seljakotis. Jooksuga sööma minnes viskas ta selle rutuga vastu seina. Purk läks katki, ta viskas selle prügikasti ja terve kool oli s.....haisu täis.

Õpetajate mälestused Pääru Ojast: Andres Raa: (Pääru klassijuhataja V-IX klass)

Põhikooli päevil oli Pääru rahutu ja temperamentne, kuid hinges hell ja õrn.

Oma isikliku arvamusega, julgedes välja öelda omi mõtteid ja arvamusi. Vahel ka veidi manipuleeris olukordade ja situatsioonidega. Mulle tundus, et teadis juba küllat varakult, millist rada liikuda.

Olen imetlenud Pääru annet, millele on lisandunud tõeline pühendumus ja töökus. Hilisemad kohtumised

temaga on alati jätnud hinge ääretult sooja tunde!

Sirje Jaup: (Pääru eesti keele ja kirjanduse õpetaja V-IX klass)

Igas klassis on omad Tootsid, Kiired, Arnod ja Teeled. Pääru oli Toots. Kas just nii suur võrukael nagu O.Lutsu Toots, aga üksjagu rahutu hing ta oli. Nüüdseks teame, et Pääru Oja tunnustati 2014. aasta parimaks meesnäitlejaks. Selle tunnustuse taga on kindlasti suur töö ja pühendumine.

VEEL REAALI ÕDESID JA VENDI

DAN-ERIK ROOSVE 131C

Eelmises Reali Poisi numbris võis lugeda neljast õe-venna paarist, kes gümnaasiumis käivad. Selles numbris karneval jätkub ja nüüd on juttu viiest paarist: Niidud, Bakler ja Pohga, Koprad, Viigid ja Roosved.

RAUL NIIT (17-AASTANE, 11.B)
JA HELINA NIIT (17-AASTANE, 11.B)

Kirjelda lühidalt (paari lause või sõnaga) oma suhet õe/vennaga.

RAUL: Me oskame teineteise mõtteid lugeda.

HELINA: Raul varastab minu mõtteid.

Kui tihti teie vahel riidu esineb?

RAUL: Liiga harva.

HELINA: Vahel tekivad lahkarvamused, aga meile kummalegi ei meeldi vaielda ega viha hoida. Tüllid minnes suudame kiiresti teha omad järelandmised ja ära leppida.

Iseloomusta lühidalt oma õde/venda.

RAUL: Hälvik.

HELINA: Puuksukott.

Kelleks ta võiks sinu arvates tulevikus saada?

RAUL: Klouniks.

HELINA: Poemüüjaks - juba praegu harjutab klassi rahaasjade peal kätt.

Midagi lisada?

RAUL: Ma tulin enne!

HELINA: Rauli elu suurim saavutus on minust kaks minutit varem sündimine ja talle väga meeldib seda mulle igal võimalusel meelde tuletada.

MÄRT BAKLER (18-AASTANE, 12.C) JA KARL MIHKEL POHGA (16-AASTANE, 10.C)

Kirjelda lühidalt (paari lause või sõnaga) oma suhet õe/vennaga.

MÄRT: Tuleb tõdeda, et vendade kohta saame ikka hämmastavalt hästi läbi ning oleme väga kokkuhoidvad. Omavahelised kommentaarid on tavaliselt pigem teravad, kuid võtame neid alati naljaga.

KARL: Saame üllatavalt hästi läbi, pigem on Märt see, kes puid alla saab, aga õnneks pole ta solvaja.

Kui tihti teie vahel riidu esineb?

MÄRT: Vahel väikseid erimeelsusi ikka tuleb ette, kuid siis saab tavaliselt Mihkel aru, et mul on õigus ning oleme rahulikult sõbrad edasi.

KARL: Vahest ikka. Peamiselt siis, kui Märt tuleb minu sööki sööma või üldse minu söögi ära sööb.

Iseloomusta lühidalt oma õde/venda.

MÄRT: Väga abivalmis ja kui mingi probleem on, saab alati tema abistavale käele loota. Südames tõeline sportlane, harju keskmise taseme annab välja küll. Veel ütleks nii palju, et huumorisoonega on tal hästi läinud.

KARL: Märt on väga abivalmis ja hooliv vend. Kui koolis abi vaja läheb, siis ta alati aitab. Märt on pigem laisk, ega ta kodus tööd teha ei viitsi, pigem mängib *playstationiga* ja sööb. Koolis seevastu olen teisi jutte kuulnud.

Kelleks ta võiks sinu arvates tulevikus saada?

MÄRT: Ma isegi ei oska öelda. Suur unistus on tal ilmselgelt ühel päeval Stamford Bridge'i väljakule joosta, kuid kui see peaks luhta minema, siis ma usun, et temast saaks täitsa



KARL MIHKEL POHGA JA
MÄRT BAKLER

kompetentne advokaat

KARL: Kuna talle väga meeldivad kivimid ja erinevad mullad, siis geoloogiks. Kui unistus geoloogiast läbi ei lähe, siis proovib kätt mõnes

Eesti madalamas liigas.

Midagi lisada?

MÄRT: Valmis jalkaväljakul ühest väljaku otsast teise jooksmas, et kohtunikule midagi öelda.

KARL: See on tegelikult veits ebaaus, et tal on toas suurem voodi ja parem tool.

HENRI KOPRA (18-AASTANE, 11.B) JA KRETEL KOPRA (16-AASTANE, 10.A)

Kirjelda lühidalt (paari lause või sõnaga) oma suhet õe/vennaga.

HENRI: Enamasti kõnnime omapäi, aga kui meil on mõni ühine eesmärk, siis oleme alati parimad.

KRETEL: Oma venna ülevoolavalt positiivse ellusuhtumise tõttu ei ole alati kuigi kerge ühiseid mõtteid leida. Erisused on vahel nii suured, et tundub, nagu me polekski suguluses. Samas arvan ma, et need samad erisused on aidanud mind tihti näha asju hoopis teise külje alt ning ja helgemas valguses. Arvan, et kui oleksime sarnasemad, ei toimiks see

venna-õe suhe vähimalgi määral.

Kui tihti teie vahel riidu esineb?

HENRI: Päril riidlemas me tavaliselt ei lähe, aga kuna Kretel on väga hingeline ja mina emotsionaalne, siis näaklemisi ja erimeelsusi ikka vahel tekib.

KRETEL: Nooremata esines riide ja konkurentsi selgelt rohkem kui praegu. Tülisid on endiselt, kuid põhjused on pigem pinnapealsed ja 5 minutiga unustatud. Mõlemad oleme piisavalt sirgunud, et mõista, mis on oluline ja mis mitte.

Iseloomusta lühidalt oma õde/venda.

HENRI: Vaga vesi, Mariaani süvik. KRETEL: Henrit on varem iseloomustatud üliaktiivse rõõmupallina. Ta kindlasti on seda, sest suudab tunda rõõmu väikestest asjadest ja suhtuda neisse optimismiga. Samas on kindel, et ükski inimene ei suuda seda alaliselt rakendada, nii ka Henri. Mul on võimalus näha ka oma venna kurjemaid ja tumedamaid pooli. See omab aga kindlasti pigem väiksemat kaalu.

Kelleks ta võiks sinu arvates tulevikus saada?

HENRI: Vanalinna kõige hubasema kohviku *live*-muusikuks.

KRETEL: Henril on kindel tulevikuplaan, mida vist pole lubatud teistele ärakasutamiseks lauale tuua. Niipalju võin öelda, et see hõlmab jaapanlaste meelelahutustavasid, veidike švipsis eestlasi ja püüet neid oma tagasihoidlikkusest ning vaos-hoitusest välja tuua.

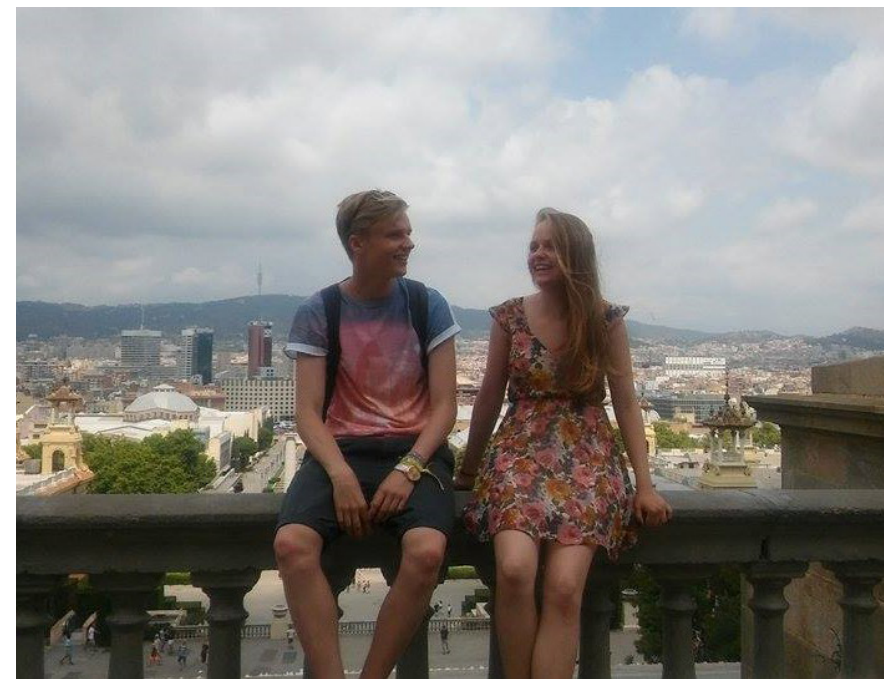
Midagi lisada?

HENRI: Ma ei kujutaks oma elu ilma Kretelita ette!

KRETEL: Parim vanem vend on see, kes astub oma saavutuste näol piisavalt suured sammud, et panna sind oma tuleviku nimel pingutama ja tahtma hakkama saada sama palju või veel rohkemagi.



RAUL JA HELINA NIIT



HENRI JA KRETEL KOPRA

JOHANNA VEEK (19-AASTANE, 12.C) JA JOOSEP VEEK (17-AASTANE, 11.B)

Kirjelda lühidalt (paari lause või sõnaga) oma suhet õe/vennaga.

JOHANNA: Meil on selline sõbralik ja tõgav suhtlus omavahel. Laome üksteisele puid alla ja teeme vahetevahel üksteise koduseid töid ära, selline õdede-vendade värk. Me ei jaga üksteisega üleliigseid detaile. JOOSEP: Pada sõimab katelt. Ainult et mul on õigus.

Kui tihti teie vahel riidu esineb?

JOHANNA: Viimaste aastate jookul oleme paremini hakanud läbi saama. Väiksenä tülitsesime ikka sinikateni välja, aga see oli veel lasteaja aegadel. Nüüd on meil sellised väiksemapoolsed kodused draamad stiilis "kes prügikasti välja viib".

JOOSEP: Erinevaid arvamusi on meil päris tihti, aga tõsisemateks riidudeks pole need juba päris ammu arenenud. Me suudame kõik konfliktid üpris kiiresti lahendada.

Iseloomusta lühidalt oma õde/venda.

JOHANNA: Joosep on pigem sel-

line vaiksem tüüp, kes räägib siis, kui tal tõesti midagi öelda on. Teeb hästi palju trenni ja on muidu ka tore. Samuti on ta unimüts, nädalavahetustel magab vähemalt kella 12ni. Talle meeldib erinevaid geometrilisi kujundeid joonistada - tal on seina peal igasuguseid optilisi illusioone tehtud, mis pole just kõige kergemat tüüpi joonistused.

JOOSEP: Väga tegus, tavaliselt usaldusväärne, hooliv, veidi hajameelne - lühidalt öeldes ehtne vanem õde.

Kelleks ta võiks sinu arvates tulevikus saada?

JOHANNA: Arhitektiks, sest ma arvan, et ta on vist üks väheseid Tallinna Reaalkooli õpilasi, kes ei vihka kõigest väest joonestamist.

JOOSEP: Ükskõik kelleks, tal on potentsiaali mitme ala jaoks.

DAN-ERIK ROOSVE (18-AASTANE, 12.C) JA GRETE-LIINA ROOSVE (17-AASTANE, 11.C)

Kirjelda lühidalt (paari lause või sõnaga) oma suhet õe/vennaga.

DAN: Meie läbisaamine ja üks-



JOHANNA JA JOOSEP VEEK

teisele närvidele käimine on täiuslik tasakaalus.

GRETE: Saame vennaga hästi läbi, sest meil on väike vanusevahe ja see on täiesti loomulik, et õed ja vennad saavad hästi läbi.

Kui tihti teie vahel riidu esineb?

DAN: Mitte iga päev, aga peaaegu iga päev.

GRETE: Päris tihti, kuigi mitte nii palju kui lasteaias/algklassides, praegu enam vennal jalaga loksuvat hammast välja ei löö.

Iseloomusta lühidalt oma õde/venda.

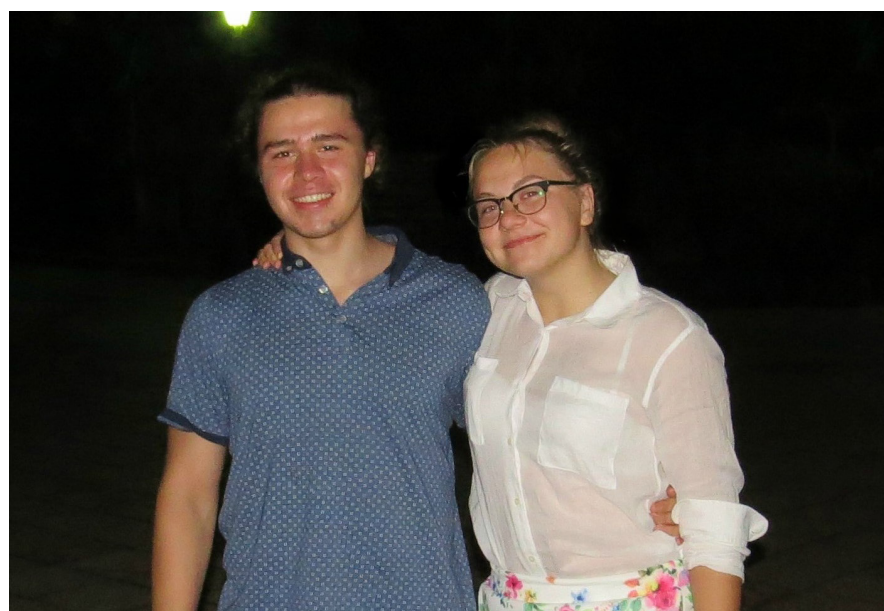
DAN: Grete on muhe ja enesele truu tüdruk. Vahel võib ta olla päris terava ütlemisega või päris kiuslik. Muidu on ta tore.

GRETE: Dan on pealtnäha väga rahulik ja kohusetundlik, kuid tegelikult on ta üks krutskeid täis udupea.

Kelleks ta võiks sinu arvates tulevikus saada?

DAN: Ma millegipärast arvan, et ettevõtjaks.

GRETE: Hambaarstiks.



DAN-ERIK JA GRETE-LIINA ROOSVE

EHESTU

Kes me oleme?

Kolm majanduslembelist Reaalkooli abiturienti otsustasid pärast pikka ning vaevarikast uurimistööde perioodi osaleda õpilasfirma programmis. Kokku saigi väike ja tegus tiim: Erik Suits, Märt Bakler ja Kristiina Joon.

Erik kui tõsine ettevõtlushuviline on meeskonna juht ning idee algataja. Mõningase mõtlemisaja järel leidis ta endale toeks veel kaks tegusat inimest, Märdi ja Kristiina, kes on mõlemad tuntud arvusõbrad.

Mis on Ehestu?

Eelmise õppeaasta kevadel istuti maha ning arutati, mis on parajasti Eesti ühiskonnast puudu. Kesken duses eelkõige noorsoo soovi-dele, jõuti ühiselt otsusele, et üks valdkondi, mis pole käesoleval ajal nooremale põlvkonnale kättesaadav, on kodumaine kunst ja disain. Eesti kunstnike loomingust on pigem kujunenud midagi kauget ja kallist,

mida noor tihtipeale endale lubada ei saa.

Ehestu veebipood põhineb lihtsal mudelil, mille eesmärgiks on muuta nii toote pakkuja kui selle tarbija jaoks tehingu sooritamine võimalikult soodsaks ja mugavaks. Kasutajasõbralikkus ning silmailu on veebipoe loomisel ühed olulisimad märksõnad.

Ehestu ei kujuta endast tühipaljast veebipoodi, vaid pakub ka võimalust eesti loomeinimestega tutvuda. Selle tarvis leiab leheküljelt ka iga kunstniku kirjelduse ning tema loomingu lühida ülevaate. Samuti teeb Ehestu koostööd Eesti Kunstiakadeemiaga ning pakub tudengitele võimalust õpingute kõrvalt oma loomingut müüa.

Kuidas toob õpilasfirma programmis osalemine noortele kasu?

Kindlasti on palju kuulnud põhjust, et õpilasfirma programmist osavõtmine annab kogemuse, mida

kusaltki mujalt pole võimalik saada. Üldjoontes vastab see muidugi tõele, ent kindlasti ei saa seda pida ainukeseks põhjuseks.

1. See on suurepärane võimalus õppida aega planeerima. Märkimisväärne osa õpilasfirmaga tegelejatest käib 11. klassis ning peab samal ajal kirjutama uurimistööd, mistõttu kujuneb ajast üks tähtsamaid väärtusi.

2. Erinevate laatade käigus tuleb õpilastel oma toodet või teenust esitleda ja seda külastajatele tutvustada. Teisisõnu õpib igaüks oma ideid maha müüma. Eestlased on pigem tagasihoidlik rahvas ning sageli tundub enese kiitmine ja tunnustamine meile võõrana, kui mitte ebaviisaka või isekana. Tööturul on see aga ääretult väärtuslik oskus.

3. Õpilasfirma programmis osalemine annab hea ettekujutuse, mida tähendab omaenda ettevõtte loomine idee tekkimisest selle toimimiseni. Võib juhtuda, et tegemist on ääretult innustava kogemusega, mis sütitab inimest ka tulevases elus enda firmat asutama, tootearenduse, turunduse või juhtimisega tegelema. Samas ei ole aga välistatud variant, milles aasta jookul jõutakse hoopis arusaamiseni, et ettevõtlus pole siiski päriselt hingelähedane. Mõlemal juhul annab osavõtmine aimu, milliste ülesannete täitmine inimesele sobib, millised ettevõtmised tunduvad ajaraiskamisena ja mis ikkagi on igapäevane kutsumus.

Tule ja uuri meie õpilasfirma tegemisi lähemalt aadressil ehestu.ee!



VASAKULT: MÄRT BAKLER, KRISTIINA JOON JA ERIK SUITS

KUIDAS VALMIB JUST FILM?

MIREL MESILA 133C

Esti suurim laste- ja noortefilmide festival Just Film sai tänavu 15. aastaseks. Kümme päeva kestnud flimmaratonil näidati kinosaalides ligi 50 filmi, mis jagunesid nelja programmi vahel: põhiprogramm, Just@Doc, Lapse õiguste eriprogramm ja Maanteeameti eriprogramm.

Alates sellest aastast ametlikult A-klassi festivalide hulka kuuluva Pimedate Ööde Filmifestivali suurim alaprogramm pole põhjusest saavutanud seda ulatuslikku mastaapi ja populaarsust noorte seas, mis igal aastal järjest rohkem ja rohkem inimesi kinno tõmbab. Kinokunst on täiesti universaalne keel, mis kõnetab, puudutab ja jõuab nooreni viisil, mida vahel mitte miski muu ei suuda.

Eelmisel aastal, 14. Just Filmil ajal kaasati mind esimest korda filmifestivali ainulaadsesse ellu, kui mul oli võimalik olla Noor Kriitik ja kirjutada arvustusi selleaastastest linatsestest. Mõistsin, et filmimaailm on minu tassike teed ja pühendusin festivali ajal sellele saajaprotsendiliselt. Minu panus ja kire ei jäänud märkamata ka Just Filmil tegijatel ja eneselegi ootamatult kutsuti mind ühinema programmimeeskonnaga. Juba aasta esimestel kuudel, kui 18. Pimedate Ööde Filmifestival oli vaevu lõppenud, algas PÖFFi

kontoris kiire tegutsemine, et järgmine festival tuleks veeligi parem, ulatuslikum ja uuenduslikum. Üsna kiiresti sai selgeks, et uni on vaid nõrgematele ja

Kinokunst on täiesti universaalne keel, mis kõnetab, puudutab ja jõuab nooreni viisil, mida vahel mitte miski muu ei suuda.

minu jaoks lõppeb flimmaraton alles novembri lõpus. Kui seda. Päevast päeva täitus minu meilboks üha uute filmidega, üks parem kui teine. On paratamatu, et kõigil ei ole samasugune maitse ja kõigile ei meeldi samad filmid, nii ka meie meeskonnas. Seega oli täiesti tavaline, kui sattusin istuma tundide kaupa koosolekutel, et seista enda kui noorima liikme filmieelistuste eest, mis võiksid noori kõnetada. Minu töökohustused ei lõppenud siiski ainult filmide vaatamise ja tuliste vaidlustega, vaid sinna juurde käis üksjagu promomist ja sünopsiste kirjutamist. Kuude viisi tööd, magamata öid ja loendamatu kohviturgutusi ning valmiski juubeliaasta vääriline Just Filmil programm.

Minu jaoks on selle festivali võlu alati seisnenud tema laiahaardelisuses ja aususes. Noortele ei näidata stereotüüpset pilti

Ameerika teismelisest, kelle jaoks koolielu piirdub vaid koridorides kõndimisega ja sotsiaalelu pidudel laaberdamisega. Selle asemel avaneb kinolinal vahetu ettekujutus eludest üle maailma, koos oma ilude ja valudega. See avarab maailmapilti, paneb mõtlema, liigutab. Sageli toimuvad ka eriseansid, kus kinosaali ja eraldi festivali pop-up-klubi aruteludele palutud eksperdid ja tunnustatud inimesed lahkavad nähtut koos vaatajatega.

Kuid Just Film pole ainult rasketeks ja keerulisteks teemadeks – programm pakub veel nii pingelisi ekstreemspordifilme, absurdini viidud komöödiad kui ka südamlikke pere- ja lastefilme. Just Film on täiesti ainulaadne pilk filmidesse üle maailma, mis valmib terve aasta jooksul, et tuua see vaatajateni kaheks nädalaks pimedatel novembriöödel.

Kuigi praeguseks on festival juba läbi saanud, on sellest saadud ülevad emotsioonid ja positiivne tagasiside siiani minuga. Ühel filmil, kui see on see õige, võib olla erakordne jõud ja vägi, mis jõuab massideni. Selline eesmärk sai võetud, kui asusin oma elu ühele unustamatule teekonnale. Ja kui see sõnum jõudis kasvõi ühe nooreni, täitsin ma selle.

Kohtume Just Filmil juba järgmisel aastal!

LASKE SISSE MARDISANDID, MARTI-MARTI

TRIIN TÄRNOV 134B, EMMA-ANNI KOPPEL 134C

November on tore kuu, sest just siis on võimalus minna marti ja isegi katri jooksmas. Küsisimegi 2.a klassilt, mida nemad kadri- ja mardipäeva kohta teavad ning kas nad käisid ka ise jooksmas.

Miks sinu arvates tähistatakse kadri- ja mardipäeva?

Liisa: Minu arust võib-olla sellepärast, et siis lõpetatakse õuetööd päris lõpuni ja hakatakse pimedat aega toas viitma.

Jasper: Äkki sellepärast, et vanasti inimestel ei olnud nagu talvel erilist meelelahutust ja siis nad mõtlesidki, et mõtleme sellise lõbusa asja välja.

Kes on kadrihaned?

Joonas: Mina arvan, et kadrihaned käisid uste taga ja tegid kadripäeval neid asju mida kadripäeval tehti – jooksid katri ja mu ema ütles, et kui

sinu ukse taha tuli kadrihani, siis tähendas see seda, et sul oli järgmisel aastal kõva viljasaak.

Jasper: Kadrihani võimendas kadride soove.

Iris: Sellepärast, et kadrihaned lähvad teiste uste taha kopsima nagu kadridki ja teevad teistele inimestele nagu meelelahutust.

Miks riietuvad mardid tihti loomadeks?

Jasper: Sellepärast, et siis on suurem karjaõnn.

Peeter: Äkki, et nad ei taha ennast näidata.

Milline on kõige lähedam mardivõi kadrikostüüm?

Joonas: Tagurpidi kostüüm seljas ja karvane müts peas ning kole *makeup*. Iris: Minu arust on kõige tavalisem kadrikostüüm rahvariided.

Peeter: Mardisandi kostüüm on siuke hirmus, kole ja kahtlane.

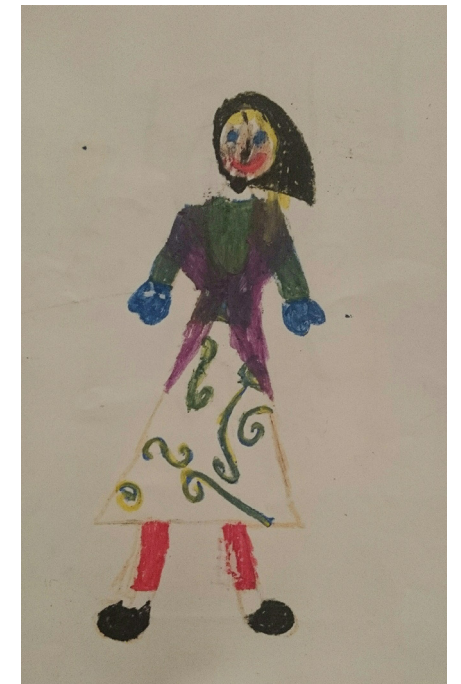
Jasper: Tagurpidi kasukas ja hästi must.

Kas sina käisid katri või marti jooksmas ja miks?

Liisa: Jah, ma käisin sellepärast marti jooksmas kuna me tahtsime maistusi saada ja pealegi meile meeldib laulda ja see on hästi tore laule esitada. Peale selle on see hästi tore püha, mida tähistada.

Karl: Ei, sest mul ei olnud aega.

**Väikese maja vastused avaldatakse muutmata kujul.*



LIISI, 2.A



JOHAN LIPPUS, 2.A



EDEN ALEKSANDRA KÃO, 2.A

PALJU ÕNNE!

Erkki Otsmann	01.12	Anu Kell	13.12
Reet Libe	02.12	Kai Anier	15.12
Mai Gross	03.12	Kaie Saar	23.12
Kätlin Hein	09.12	Maarja Kell	23.12
Mart Kuurme	11.12		

ÜTLUSED

Helen Kaasik märgipeo kohta: "Ma ei saa teile soovida head pidupäeva, sest teil on ju bioloogia kontrolltöö veel ees."

(Õpilasel kukub pinal maha)

H. Kaasik: "Kas see oli raha või?"

Madis Somelar: "Kelle tütreid olid muusad?"

(vaikus)

M. Somelar: "Noh, kes oli Kreekas kõige suurem naistepanija?"

M. Somelar: "Pompöösne. Näiteks see, kui sa teed endale hiiglasliku soengu. Või habeme. Kuigi siis öeldakse tavaliselt lihtsalt 'rõve vend'."

M. Somelar: "Muusal on mingi hea ravim - 80% alkohol. Ärge siis imestage, kui te näete, et politsei on mind kuskil tänava ääres maha

võtnud ja ma sonin neile midagi Muusa tilkadest."

M. Somelar: "Mis oli esimene pikk ajaloo periood?"

Õpilane: "Söögivahtund."

Õpilane: (Mängib laua peal Vahemerde. Niheleb.)

M. Somelar: "Kus sa lähed? Õppevahend jookseb laua pealt minema."

M. Somelar: "Ma olen teie isiklik raadiojaam Madis FM. Eetris "Ajaloominutid"."

Mirja Särg: "Verbita lauselühend - läks metsa poole, kott peas."

Piret Karu: "Kuidas teil selle Austraalia ülesandega läheb?"

Õpilane: "Üle kivide ja kändude."

P. Karu: "Kus need kivid ja kändud

on?"

Õpilane: "Austraalias."

P. Karu: "Oota, kuidas selle kohta öeldigi..."

Õpilane: "Pinnamood!"

P. Karu: "Kui sa oled geograafiat õppinud, siis on elu kohe huvitavam. Näed pruunmulda ja mõtled, mis protsessid seal toimuvad. Kohe hakkab huvitav."

Piret Järvela: "Kõige paremad telerivaatajad on vanad naised. Naised, sest mehed surevad lihtsalt ära."

P. Järvela: "Eesti keeles on olemas š-täht. Kes kirjutab sh, selle töö rebin pooleks, trambin jalgadega peal ja karjun! ... Eks ole, musikesed?"

Õpilane: (Kõnnib klassist välja.)

Rain Vellerind: "Nonii, sul viskas üle, jah?"

Toomas Reimann: "Pole voolu, pole probleemi!"

PEATOISETUS KÜLJENDUS TOISETUS

Kertu Süld 131C, Johanna Viik 131C

Joosep Viik 132B

Kertu Johanna Jõeeste 132B, Birk Sepp 134C, Kadri-Ann Valdur 131C, Rene Aleksander Truuts 134B, Maian Lomp 134B, Dan-Erik Roosve 131C, Christiana-Gabriela Kristal 131B, Uku Kangur 132B, Oliver Porkma 133A, Triin Tärnov 134B, Maria Alas 134A, Emma-Anni Koppel 134C

Birk Sepp 134C, Kertu Süld 131C

Rait Kohava viil!130

Piret Järvela

Pääru Oja, Katariina Päts 132B, Mikael Raihhelgauz 132B, Iris Luik 134C, Johanna Juhanson 133A, Johanna Raudsepp 134A, Raul Niit 132B, Helina Niit 132B, Henri Kopra 132B, Kretel Kopra 133A, Märt Bakler 131C, Karl Mihkel Pohga 133C, Grete-Liina Roosve 132C, Kristiina Joon 131C, Erik Suits 131C, Mirel Mesila 133C

Laura Toomlaid 131C

131

KAANEFOTO LEHE NR